

Драга моја учитељице Тања,

Добих задатак да Вам напишем писмо, а знате Ви мене- некако више волим када Вас гледам у очи и кажем искрено шта имам. Но, што се мора, није тешко...

Нисам се ни осврнуо- пролете прво полугодиште овог петог разреда. Како сам се снашао- ни сам не знам. Да је лако- није, треба се навићи мењати ове учионице сваки час. Просто, немаш мира. Најтеже од свега ми је да упознам све нарави и захтеве наставника. Много су различити. Надам се да Вам се нико од мојих наставника није жалио на мене и да Вас као моју учитељицу нисам обрукао.

Колико Вас се пута сетим у току једног радног дана?! Знам да имате много посла са првацима и не бих да будем досадан. Некада им баш завидим, али их и волим, слатки су и мали...

Када неки наставник нешто прокоментарише помислим- сада би моја учитељица Тања рекла: „Побогу дете, не оптерећуј се!“ Сетим се колико сам се нервирао када ме оцените са пет минус, е тај минус ми је био смак света. Сада ми је смешно колико сам трошио и Вас, себе, маму...сав се ушмурам од суза и пропадне ми читав дан. Искидам се да Вам докажем како све то знам. Тада сам мислио како ћете ме мање волети ако то није „чиста“ петица. Како сам Вас све боље познавао, схватио сам да код мене највише цените и поштујете то што сам искрен и поштен. Бескрајно вам хвала на томе. А када смо већ код тога- драга моја учитељице не наседајте на све што Вам кажу. Увек ћу Вам рећи како јесте- ако сам крив, крив сам. Нисам се ја много променио- мало сам порастао, самосталнији сам...лепши (шалим се) , ма исти сам Ваш Божа само који више не плаче.

Увек су ми много значиле Ваше речи подршке и наравно што сте увек веровали у мене. Никада Вам нећу заборавити што сте издвојили време и дошли на мој први јавни час глуме, нећу заборавити када сам прошао на међународном такмичењу колико сте снаге утрошили да нас двоје ипак одемо по ту награду...

Значило ми је када сте ми тражили дозволу за неку моју реченицу са часа за неки Ваш текст да објавите- тада сам у мојим очима себи био веома битан, важан, осећао сам се посебно. Са Вама сам провео 4 године детињства у којима је запаковано много тога. Та „кутија“сећања је сада по страни, али отворим је повремено чисто да не заборавим чега ту све има, а има много тога- пралина, женидбе, несигурности, смеха, мене који дођем да Вас питам глупост- али ми је лакше...

Све то ми данас много недостаје јер данас, у петом разреду имам утисак да никоме нисам посебно важан, никоме није битно како се ја осећам. А учитељице, исти сам- радим домаће задатке редовно, учим, чак сам бољи из ликовног.Недостају ми ти поверљиви разговори.

Због свега Ви ћете увек у мом срцу имати посебно место јер Ви ћете увек бити моја једина учитељица, а ја Ваш ђак.

Ваш ученик Божидар Липовацторак,

24.1.2017. Нови Београд

